

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej o
odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 stycznia 2012 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 10 marca 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 7 września 2010 r., zasądził od pozwanego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń S.A. na rzecz powódki M. S. kwotę 16.156,80 zł z ustawowymi odsetkami od 24 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za zaniedbanie przez pozwanego obowiązku poinformowania powódki o przysługujących jej uprawnieniach do nabycia akcji PZU S.A.

Powódka była pracownikiem strony pozwanej, jednak w przepisany terminie do 8 października 1997 r. nie złożyła oświadczenia o zamiarze nabycia akcji, ponieważ nie wiedziała, że takie prawo jej przysługuje. Zdaniem powódki, powinna być zostać imiennie powiadomiona o przysługującym jej uprawnieniu. W ocenie Sądu Rejonowego strona pozwana nie dopełniła należytej staranności przy podejmowaniu czynności polegających na informowaniu uprawnionych pracowników o możliwości skorzystania przez nich z prawa do nabycia akcji.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła strona pozwana.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 10 marca 2011 r., oddalił apelację.

Sąd Okręgowy uznał za niezasadny zarzut strony pozwanej, że nie ciążył na niej obowiązek zawiadomienia uprawnionych pracowników o możliwości nieodpłatnego nabycia akcji spółki PZU S.A. w sposób i w terminach określonych w treści rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy oraz trybu nabywania akcji przez pracowników. W ocenie Sądu taki obowiązek niewątpliwie ciążył na stronie pozwanej, a wynikał w bezpośredni sposób z umowy nr MPS 333/99 zawartej 12 maja 1999 r. przez stronę pozwaną ze Skarbem Państwa reprezentowanym przez Ministra Skarbu Państwa. Umowa ta nakładała na pozwaną Spółkę określone obowiązki w procesie udostępniania akcji uprawnionym pracownikom. Strona pozwana nieprawidłowo wykonała obowiązek zawiadomienia uprawnionych o możliwości nieodpłatnego nabycia akcji. Sąd drugiej instancji stwierdził, że skoro strona pozwana w sposób nienależyty wykonała swój obowiązek zawiadomienia pracowników o możliwości składania oświadczeń o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji, to podstawą prawną dochodzonego przez powódkę roszczenia jest art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. (a nie jak błędnie przyjął Sąd pierwszej instancji art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego wniósł w imieniu strony pozwanej jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok ten w całości. Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie: § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na

grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników (Dz.U. Nr 33, poz. 200) w związku z art. 36 ust. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 ze zm.), poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na oczywiście błędnym przyjęciu, że dopuszczalne jest wstąpienie przez pozwaną w obowiązki Ministra Skarbu Państwa przewidziane w § 3 powołanego rozporządzenia z jednoczesnym zwolnieniem Ministra Skarbu Państwa z odpowiedzialności wobec powódki za niewykonanie lub nienależyte wykonanie powyższych obowiązków; art. 734 k.c. w związku art. 750 k.c., poprzez ich błędną wykładnię oraz art. 519 k.c., poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na oczywiście błędnym uznaniu, że na mocy umowy nr MPS 333/99 zawartej 12 maja 1999 r. przez pozwaną z Ministrem Skarbu Państwa pozwana wstąpiła w obowiązki Ministra Skarbu Państwa wobec powódki, określone w § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników; art. 734 k.c. w związku z art. 750 k.c., poprzez ich błędną wykładnię i oczywiście błędne przyjęcie, że na mocy umowy nr MPS 333/99 zawartej 12 maja 1999 r. przez pozwaną z Ministrem Skarbu Państwa wierzycielem pozwanej ze wskazanej umowy stała się powódka; art. 471 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez pozwaną umowy nr MPS 333/99 zawartej 12 maja 1999 r. z Ministrem Skarbu Państwa, pozwana ponosi odpowiedzialność cywilną przewidzianą w tym przepisie wobec powódki, niebędącej stroną umowy i niebędącej wierzycielem pozwanej z tej umowy lub jakiegokolwiek innego tytułu prawnego; art. 300 k.p. poprzez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że obowiązek wezwania uprawnionych pracowników do składania oświadczeń o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji wynika ze stosunku pracy i podlega przepisom Kodeksu pracy.

Strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie w całości powództwa w stosunku do pozwanej oraz zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego w

obu instancjach oraz kosztów postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, z uwzględnieniem kosztów postępowania kasacyjnego.

Konieczność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca uzasadniła tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji przy wydawaniu zaskarżonego wyroku naruszył przepisy prawa materialnego, a mianowicie art. 734 k.c., art. 750 k.c., art. 519 k.c., art. 471 k.c. oraz art. 300 k.p. w sposób widoczny *prima facie*, co jest oczywiste nawet przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Sąd Okręgowy ustalił, że pozwana nienależycie wykonała umowę nr MPS 333/99, zawartą 12 maja 1999 r. pomiędzy pozwaną a Ministrem Skarbu Państwa w zakresie, w jakim jej postanowienia dotyczyły wykonania obowiązków Ministra Skarbu Państwa wynikających z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników (zwanego dalej rozporządzeniem). Sąd Okręgowy stwierdził, że z tytułu nienależytego wykonania powyższej umowy, na mocy art. 471 k.c. pozwana zobowiązana jest do naprawienia szkody poniesionej przez powódkę w związku z nieprawidłowym wykonaniem czynności, przewidzianych w § 3 ust. 1 rozporządzenia. Powyższe stwierdzenie Sądu Okręgowego jest oczywiście błędne i nie znajduje nawet najmniejszego oparcia w przepisach prawa. Przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wywody Sądu Okręgowego w sposób całkowicie błędny i oderwany od przepisów prawa materialnego zakładają, że przez zawarcie umowy o świadczenie usług, jaką jest umowa z 12 maja 1999 r. pomiędzy pozwaną a Ministrem Skarbu Państwa, pozwana zaciągnęła jakiekolwiek zobowiązanie wobec powódki, a ta ostatnia stała się wierzycielem pozwanej w zakresie określonym w § 3 ust. 1 rozporządzenia oraz że dopuszczalne jest w świetle prawa wstąpienie przez pozwaną w obowiązki Ministra Skarbu Państwa wobec uprawnionych pracowników, przewidziane w § 3 rozporządzenia, z jednoczesnym zwolnieniem Ministra Skarbu Państwa z odpowiedzialności wobec powódki za niewykonanie lub

nienależyte wykonanie powyższych obowiązków. Sąd Okręgowy oczywiście błędnie uznał, że istniało jakieś zobowiązanie pozwanej wobec powódki, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie rodziłoby obowiązek naprawienia szkody przewidziany w art. 471 k.c. Oczywisty błąd Sądu Okręgowego polega na przyjęciu, że na mocy umowy nr MPS 333/99, zawartej 12 maja 1999 r. pomiędzy pozwaną a Ministrem Skarbu Państwa, pozwana zaciągnęła zobowiązanie wobec powódki do wykonania czynności przewidzianych w § 3 ust. 1 rozporządzenia. Na mocy tej umowy pozwana zaciągnęła zobowiązanie do wykonania określonych czynności technicznych wyłącznie wobec Ministra Skarbu Państwa, będącego drugą stroną tej umowy. W konsekwencji tylko Minister Skarbu Państwa stał się wierzycielem pozwanej i podmiotem uprawnionym do żądania naprawienia szkody wyrządzonej mu na skutek nienależytego wykonania zawartej umowy. Wierzycielem z umowy nr MPS 333/99 z 12 maja 1999 r. nie mogła być powódka, gdyż nie była ona jej stroną. Sąd Okręgowy uznał jednak, że pozwana zobowiązana jest do naprawienia szkody wyrządzonej powódce na skutek niewykonania takiego nieistniejącego zobowiązania. Przyjął bowiem, oczywiście błędnie, że zobowiązania Ministra Skarbu Państwa wobec pracowników uprawnionych do nieodpłatnego nabycia akcji od Skarbu Państwa przeszły w niepojęty zupełnie sposób na pozwaną Spółkę z chwilą zawarcia przez nią 12 maja 1999 r. umowy nr MPS 333/99 ze Skarbem Państwa.

Odpowiedź na skargę kasacyjną złożył w imieniu powódki jej pełnomocnik, wnosząc o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego; w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy przyjmuje, że przedstawienie jako okoliczności uzasadniającej rozpoznanie skargi kasacyjnej jej oczywistej zasadności wymaga od skarżącego wykazania kwalifikowanego charakteru naruszenia prawa, a więc że zastosowanie przepisu błędnie interpretowanego spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, dotkniętego brakami widocznymi bez potrzeby dokonywania głębszej analizy jurystycznej (por. postanowienia z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107).

Wbrew stanowisku skarżącego, w zaskarżonym orzeczeniu nie można dopatrzeć się „oczywistego” naruszenia prawa.

Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002, nr 20, poz. 494 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPIUS 2003, nr 18, poz. 437); oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości; gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538); gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286).

W razie powołania się na przesłankę skargi kasacyjnej przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przytoczyć argumenty świadczące o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien zawrzeć wywód prawny

wskazujący, w czym wyraża się oczywista zasadność skargi kasacyjnej i przedstawić argumenty jurydyczne przemawiające za takim stanowiskiem. Pełnomocnik strony pozwanej zawarł taki wywód prawny w uzasadnieniu wniosku, jednak nie był on wystarczająco przekonujący.

Skargi kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie, podlegającej badaniu w ramach tzw. przedsądu, nie można uznać, zdaniem Sądu Najwyższego, za oczywiście uzasadnioną. Przyjmuje się, że oczywiste naruszenie prawa, jako forma kwalifikowana tego naruszenia, ma miejsce jedynie wówczas, gdy błąd w interpretacji lub stosowaniu określonego przepisu prawa jest widoczny bez potrzeby przeprowadzania głębszej analizy przepisów, których to naruszenie dotyczy. Takiej kwalifikacji ewentualnego naruszenia przepisów prawa materialnego, wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych, strona skarżąca nie wykazała.

Strona skarżąca oczywistą zasadność skargi kasacyjnej sprowadza do twierdzenia, że „Sąd Okręgowy oczywiście błędnie uznał, że istniało jakieś zobowiązanie pozwanej wobec powódki, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie rodziłoby obowiązek naprawienia szkody przewidziany w treści art. 471 k.c.”. Tymczasem, jak słusznie podnosi w odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powódki, w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym, „spółka powstała w wyniku komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego ma w procesie udostępniania akcji własne obowiązki wobec uprawnionych pracowników. Niewykonanie lub nienależyte ich wykonanie może uzasadniać jej odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 471 k.c.” (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2010 r., II PK 98/09, LEX nr 571971). Odpowiedzialność za utratę przez uprawnionego pracownika prawa do akcji, będącą następstwem niewłaściwego wykonania obowiązków przez podmioty, do których należało przeprowadzenie procesu nieodpłatnego zbywania akcji, jest odpowiedzialnością kontraktową, której podstawę stanowi art. 471 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 marca 2009 r., II PK 249/08, LEX nr 707874). W kolejnych orzeczeniach Sąd Najwyższy przyjął, że podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej zarówno Skarbu Państwa jak i spółki powstałej w wyniku komercjalizacji (prywatyzacji) z tytułu nienależytego wykonania obowiązków wynikających z ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji oraz rozporządzenia

wykonawczego do niej stanowi art. 471 k.c. I tak, w uzasadnieniu wyroku z 12 września 2000 r., I PKN 529/00 (OSNAPiUS 2002 nr 7, poz. 163) stwierdzono, że nienależyte wykonanie zobowiązania przyjęcia oświadczenia uprawnionego pracownika o zamiarze nabycia akcji uzasadnia odpowiedzialność odszkodowawczą pracodawcy (byłego pracodawcy) na podstawie art. 471 k.c. W kolejnym wyroku z 22 sierpnia 2003 r., I PK 272/02 (OSNP 2004 nr 17, poz. 296), podkreślono, że przy możliwości zbiegu podstaw ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa i spółki powstałej w wyniku komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego (art. 415 k.c. i art. 471 k.c.), w pierwszej kolejności należy rozważyć zastosowanie art. 471 k.c., gdyż przepis ten przewiduje domniemanie winy w niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu zobowiązania. Odpowiedzialność Skarbu Państwa i spółki powstałej w wyniku komercjalizacji (prywatyzacji) przedsiębiorstwa państwowego jest solidarna. Do wierzyciela (np. do pracownika uprawnionego do nabycia akcji spółki na uprzywilejowanych zasadach) należy wybór, do kogo skieruje swoje roszczenie odszkodowawcze – raz do Skarbu Państwa, innym razem solidarnie przeciwko Skarbowi Państwa i spółce, a w jeszcze innym przypadku tylko do spółki. Tak się stało w rozpoznawanej sprawie.

W uchwale siedmiu sędziów z 18 listopada 2009 r., II PZP 4/09 (OSNP 2010, nr 13-14, poz. 153) Sąd Najwyższy stwierdził, że spółka powstała w wyniku komercjalizacji może ponosić odpowiedzialność za szkodę powstałą wskutek błędnego pouczenia spadkobierców uprawnionego pracownika o tym, że nie przysługuje im prawo do nieodpłatnego nabycia akcji. Należy zatem uznać za utrwalony i jednolity w orzecznictwie pogląd, że odpowiedzialność za utratę przez uprawnionego pracownika prawa do akcji, będącą następstwem niewłaściwego wykonania obowiązków przez podmioty, do których należało przeprowadzenie procesu nieodpłatnego zbycia akcji, jest odpowiedzialnością kontraktową, której podstawę stanowi art. 471 k.c. Odpowiedzialność ta obciąża także spółkę powstałą w wyniku komercjalizacji.

Z przyczyn powyżej przytoczonych błędny jest pogląd strony skarżącej, że powstała w wyniku komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego spółka nie miała w procesie udostępniania akcji własnych obowiązków wobec powódki, lecz działała wyłącznie jako wykonawca umowy z 12 maja 1999 r. zawartej z Ministrem Skarbu

Państwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać za utrwalony pogląd dotyczący charakteru i podstaw odpowiedzialności zarówno Skarbu Państwa jak i spółki powstałej w wyniku komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego, za utratę prawa do nieodpłatnego nabycia akcji przez uprawnione osoby. Podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej zarówno Skarbu Państwa jak i spółki z tytułu nienależytego wykonania obowiązków wynikających z ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji oraz rozporządzenia wykonawczego stanowi art. 471 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 września 2000 r., I PKN 529/00, OSNAPiUS 2002, nr 7, poz. 163).

Sąd Okręgowy, na podstawie ustalonego w sprawie stanu faktycznego, uznał, że na stronie pozwanej ciążył obowiązek zawiadomienia uprawnionych o możliwości nieodpłatnego nabycia akcji spółki PZU S.A. w sposób i w terminach określonych w treści rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy oraz trybu nabywania akcji przez pracowników. Obowiązek ten wynikał z umowy z 12 maja 1999 r. nr MPS 333/99 zawartej przez stronę pozwaną ze Skarbem Państwa reprezentowanym przez Ministra Skarbu Państwa. Sąd Okręgowy ustalił, że strona pozwana nieprawidłowo wykonała obowiązek zawiadomienia uprawnionych o możliwości nieodpłatnego nabycia akcji, nie dokonując tego niezwłocznie. Sąd stwierdził, że skoro strona pozwana w sposób nienależyty wykonała swój obowiązek zawiadomienia pracowników o możliwości składania oświadczeń o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji, to podstawą prawną dochodzonego przez powódkę roszczenia jest w stosunku do strony pozwanej art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. Stanowisko Sądu Okręgowego jest zgodne z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego. Nie sposób wobec tego przyjąć, że dokonując przedstawionej wykładni przepisów, wymienionych w skardze kasacyjnej, Sąd Okręgowy dopuścił się oczywistego naruszenia prawa materialnego.

Zastosowanie przepisów prawa materialnego zależy od konkretnych okoliczności faktycznych danej sprawy. Prawidłowość zastosowania przepisów prawa materialnego jest ściśle uzależniona od poczynionych ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP

2004 nr 16, poz. 283 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437), a Sąd Najwyższy nie dokonuje samodzielnie oceny dowodów i w razie niewykazania przez skarżącego oczywistego naruszenia przepisów postępowania dotyczących dokonywania ustaleń faktycznych jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego byłyby wiążące w razie przyjęcia skargi do rozpoznania.

Strona skarżąca nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.